

РЕШЕНИЕ

№ 1948

гр. София, 09.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 1 състав,
в публично заседание на 13.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радостин Радков

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **238** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на В. Д. М. срещу заповед № 513з-748/04.02.2015 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/. В жалбата се твърди, че оспорената заповед е неправилна и издадена в противоречие с материалния закон, претендира присъждане на сторените разноски по делото. В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично, моли съдът да уважи жалбата и да обяви административния акт за нищожен.

Ответникът – директор на СДВР, не се явява и не се представлява, не взема становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, а и от приетите писмени доказателства - Кадрова справка рег. № 513р-10346/03.02.2020 г. на СДВР, се установява, че към 04.02.2015 г. - датата на постановяване на оспорената заповед, жалбоподателят В. М. е заемал длъжността разузнавач IV степен в 03 група „Криминална полиция“ към Полицейски участък – Д. на сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 08 Районно управление /РУ/ на СДВР.

На 21.01.2015 г., началникът на Сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 08 РУ - СДВР на основание чл.178, ал.1, т.2 ЗМВР е отправил предложение рег. № 3383р-1064/21.01.2015 г. до директора на СДВР за размера на

допълнителното възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности от държавни служители. Със същото е предложено, М. да получава 50 на сто от сумата 140 лева, считано от датата на издаване на предложението.

При тези фактически данни е издадена заповед № 513з-748/04.02.2015 г. на директора на СДВР, с която на осн. чл. 178, а. 1, т. 2 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ и П.. 26 от ПЗР на ЗМВР, във вр. с т. 1.1, буква А от заповед № Из-1887/19.07.2011 г. на министъра на вътрешните работи и предложение рег. № 3383р-1064/21.01.2015 г. по описа на 08 РУ – СДВР, с която са определени размери на допълнителни възнаграждения за специфични служебни дейности на държавните служители от сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 08 РУ на СДВР.

С жалба вх. № 34020/05.12.2020 г., М. е оспорил заповедта пред АССГ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Подадена е от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, липсват данни заповедта да е надлежно връчена, предвид и искането за обявяване на нищожност, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

По същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

Съобразно нормата на чл. 178, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, послужила като правно основание за издаване на оспорената заповед, към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за изпълнение на специфични служебни дейности. В разпоредбата на чл. 179, ал. 2 от ЗМВР /ДВ., бр. 53 от 27.06.2014 г./ е посочено, че условията и редът за изплащане на допълнителните възнаграждения по ал. 1 и по чл. 178, ал. 1, т. 2 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер - с негова заповед.

В текста на П.. 1, т. 26а от ДР на ЗМВР /ДВ, бр. 14 от 2015 г./ е дадено легално определение на "специфични служебни дейности", а именно, това са пряко изпълнявани от държавните служители по този закон дейности за осъществяване на агентурно-оперативна, издирвателна, експертно-криминалистическа, патрулно-постова, пожарогасителна, спасителна и неотложна аварийно-възстановителна работа, държавен противопожарен или превантивен контрол, контрол на държавната граница, химическа, биологическа и радиационна защита при инциденти и аварии, свързани с опасни вещества и материали, летателна, авиационна, парашутна, плавателна, водолазна, охрана на взривоопасни вещества, банкови или други ценности, борба с тероризма или участие в специални операции, откриване или обезвреждане на взривни вещества, конвоиране, съпровождане или транзитиране на лица, опазване на обществения ред и разследване по досъдебни производства.

В процесния случай, оспорената заповед е издадена от директора на СДВР, а не от министъра на вътрешните работи. Приложимата в случая законова норма на чл. 179, ал. 2 от ЗМВР посочва единствено министърът на вътрешните работи като компетентен орган при определяне на размера на допълнителните възнаграждения за

изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители и не предвижда възможност последният да делегира това свое правомощие на нито един друг орган в системата на МВР. Действително ответният орган е действал при условията на оправомощаване със заповед № Из-1887/19.07.2011 г. от министъра на вътрешните работи. Определената в закона компетентност на министъра на вътрешните работи, специално по отношение на допълнителните възнаграждения по чл. 178, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, е персонална и не може да бъде делегирана след като няма изрично нормативно овластяване за това. С оглед императивния характер на разпоредбата на чл. 179, ал. 2 от ЗМВР, предоставяща компетентност единствено на министъра на вътрешните работи да определя размера на допълнителните възнаграждения, следва да се приеме, че директорът на СДВР не е компетентен да определя размера на тези възнаграждения, респ. да издава заповеди от вида на оспорената в настоящото производство. /в този смисъл Решение № 8344 от 20.06.2018 г. по АД №11580/2017г. на ВАС, Пето отделение/

По тези съображения съдът счита, че директора на СДВР е постановил нищожен административен акт, който не е породил предвидените в закона правни последици. Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. Един административен акт се преценява, дали е нищожен или незаконосъобразен, с оглед на степента на допуснатия порок, като съответно се обявява за нищожен или се отменя като незаконосъобразен. Основанията за нищожност са тези водещи до незаконосъобразност на административния акт и посочени в чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени, до такава степен, че водят до невъзможност и недопустимост, актът да остане в правната действителност. Нищожен е този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, а при констатиране на някое от основанията за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез обявяване на неговата нищожност.

Ето защо, заповед рег. № 513з-748/04.02.2015 г. на директора на СДВР е НИЩОЖНА и жалбата срещу нея следва да бъде уважена.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и направеното искане с жалбата от страна на жалбоподателя, следва да се присъдят направените от него разноски. Съгласно представените доказателства за извършено плащане на 10 (десет) лева за държавна такса, разноските следва да се определят в размер на 10 (десет) лева. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 1-ви състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА Заповед рег. № 513з-748/04.02.2015 г. на директора на СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, ДА ЗАПЛАТИ на В. Д. М., общо разноски в размер на 10 (десет) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 - дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ:

